

Quan faltaven uns dies perquè comencés el Festival, el Ramon i jo ens reuníem amb l'equip de direcció i producció, per conèixer els detalls de l'edició d'aquell any, saber les novetats i sobretot, per conèixer els espectacles que s'hi havien programat, informació imprescindible per poder després ser al davant del punt d'informació del Festival.

Amb un programa al davant i un bolígraf a la mà, anàvem prenent anotacions sobre cada espectacle. Deu fer ja 5 o 6 anys que vaig veure com el Ramon escrivia una "R" ben gran i la marcava amb un cercle a alguns espectacles.

Quan li vaig preguntar després que carai volia dir aquella "R", em va dir que significava que l'espectacle era "*raret*".

Així era el Ramon, li posava sentit de l'humor a tot.

Que ningú s'enfadi, perquè això ho feia amb tot el respecte i admiració que hem tingut sempre per totes les companyies que han participat al Festival, però no ens enganyem, i això no deixa de ser un valor del Festival, hi ha propostes artístiques que van destinades a un públic més minoritari; i si a això hi afegim un altre dels valors principals de l'Escena Poblenou, que és el seu caràcter popular, fa que sovint ens trobéssim al punt d'informació sense saber molt bé com explicar determinat espectacle. La "R" era un codi intern, que no dèiem mai al públic i que jo ara estic desvetllant perquè us feu una idea de com feia les coses el Ramon, si no heu tingut la sort de coneixe'l.

El Ramon i la Marta, la seva parella, han col·laborat amb aquest Festival des dels seus inicis, primer fent de regidors d'espais, on ja van viure anècdotes i imprevistos sense parar. Això al Ramon li encantava. Per això quan li van proposar fer-se càrrec amb mi del punt d'informació, ja deu fer ben bé deu anys, no s'ho va pensar dues vegades. Això li permetia gaudir d'una de les coses que més li agradava. Estar en contacte amb la gent.

Li encantava parlar amb el públic que es venia a informar dels espectacles, però també d'on podien anar a fer un entrepà. Quan sortien de l'espectacle, preguntar-los que els havia semblat. Gaudia parlant amb l'equip del festival i sobretot amb els artistes.

Cada any, el primer dia de Festival, apareixia amb un munt de cartells que havia imprès amb avisos, plànningos i programacions i els començava a penjar per tot arreu. Organitzàvem les entrades, les carpetes de les companyies, dels programadors i quan ja estava tot a punt, i encara no havia arribat el primer espectador, era moment d'anar a buscar un parell de cafès i posar-nos al dia.

El Ramon i jo érem amics des de fa molts anys, però no ens veiem massa sovint, així que sabíem que el Festival ens oferia quatre dies per estar plegats i xerrar de tot.

El punt d'informació era per nosaltres també un carrusel de tradicions, que no fallaven gairebé mai.

Els espectadors. Alguns molt despistats que no sabien res del Festival, i altres que gairebé ens preguntaven el color de les sabates dels artistes. Si a aquests els atenia el Ramon estaven de sort. Jo no tenia tanta paciència...espectadors nerviosos per si quedàvem entrades per l'espectacle que volien veure i enfadats quan estaven esgotades. Els que s'impacientaven perquè l'espectacle anava amb retard, els que no entenien perquè no podien entrar a l'espectacle si havien arribat tard, els que sortien enfadats perquè no els havia agradat o perquè creien que no era apte per menors....el Ramon posava en marxa el seu poder de

l'amabilitat per calmar a tothom. Però sobretot, aquells espectadors que any rere any no fallen mai al Festival, i amb els quals ja tenia un vincle creat. Gent del barri de tota la vida, i altres que vèiem un cop l'any, com el Ferran, aquell espectador que cada any veu tot el que pot i forma part ja de la família de l'Escena Poblenou.

També programadors, que ja coneixem de cada any amb qui el Ramon tenia sempre llargues converses, no sempre sobre teatre.

La Marta per descomptat, que no fallava mai. Un moment o altre, sempre apareixia, i en moltes ocasions m'ha substituït a mi. O el Jan (el fill del Sergi Estebanell, co creador d'aquest petit miracle que és el Festival Escena Poblenou), que ja des de ben petit sempre ha vingut alguna estona a ajudar-nos a vendre entrades o a fer-nos trucs de màgia.

La gent de l'equip del Festival. Sempre hi havia una estona per xerrar amb ells i saber com anava tot plegat. I allà estava el Ramon sempre a punt per ajudar. Sé que és un tòpic parlar així de la gent que ja no hi és, però és veritat. A la que entrava per la porta un tècnic suant i amb cara de preocupació, el Ramon saltava de la cadira per donar un cop de mà, quan s'havia de tragar material a munt i avall, posar tanques, controlar accessos...el que fos. I sempre amb bon humor, simpatia i fent conya. Perquè en això, en el sempre complicat art de fer broma, era un mestre. No de riure de la gent, sinó amb la gent.

El Ramon estava al punt d'informació perquè li agradava molt la gent i ajudar, però també perquè era un apassionat de la cultura. Una passió que compartíem. I per sort, a banda d'informar i vendre entrades, hem tingut el privilegi de gaudir de molts espectacles

La cultura que és oci, que distreu, que fa oblidar les preocupacions. La que ens fa riure. Per això ens hem pixat de riure amb el *Joan Estrader* o l'any passat mateix amb les *De Jabugo*.

Però també la cultura que et fa pensar, la que et dona una bufetada i t'obliga a mirar més enllà, la que transforma, la que incomoda. En una paraula, la que emociona.

Aquí hem estat uns privilegiats. Com recordo encara l'impacte que en el Ramon va tenir el meravellós *Fugit de Kamchatka*, o l'any passat el *360 grams* d'Ada Vilaró. Un cant a la vida que vaig gaudir assegut al seu costat, i aquest any amb la perspectiva de tot el que ens ha passat, pren una dimensió emocional immensa.

Per això, no tinc cap dubte que el Ramon estaria d'acord amb que aquest any, l'Escena Poblenou és més necessari que mai. No són temps fàcils. I justament per això, necessitem la cultura. Un bé essencial, i segur.

Ja fa mesos que sabíem que aquest any el Festival seria especial, però des d'aquest mes d'agost en el que ens va deixar, la sensació és molt més gran encara. Perquè la mort del Ramon ha causat un gran impacte entre aquells que teníem el privilegi de conèixer-lo des de fa anys, però també en aquelles persones que el van conèixer ocasionalment. I no cal dir-ho, ha tingut un enorme impacte en tot l'equip del Festival, que el trobarà molt a faltar. Molt. Aquest any el punt d'informació serà molt diferent.

Jo però aquest any tinc clar el que penso fer. M'imprimiré un programa del Festival, i marcaré amb una R gran uns quants espectacles. Però aquest cop no seran els "rarets". Aquest cop la R serà pel Ramon i pels espectacles que crec que a ell li haguessin agradat. I els aniré a veure. I riure i m'emocionaré. Com sempre, però més que mai.